Το καλοκαίρι θα μπορούσε να είναι όμορφο

Το καλοκαίρι θα μπορούσε να είναι πολύ όμορφο. Αυτές θα μπορούσαν να είναι υπέροχες μέρες. Με παγωτό μηχανής ή με γρανίτα, με μαύρα γυαλιά δίπλα στην παραλία, στις ταράτσες, στα σιντριβάνια, με καρπούζι -θυμάμαι τους εργάτες σε ένα πάρκο στο Μιλάνο, πώς μοιράζονταν χαρούμενοι το καρπούζι σαν παιδιά. Και τα τζιτζίκια, μια μετωνυμία της Μεσογείου. Τι καλύτερο από το καλοκαίρι;

Αλλά έχω καιρό να σκεφτώ ότι το καλοκαίρι είναι όμορφο. Τα τελευταία χρόνια το λέω «κακοκαίρι». Αυτό ξεκίνησε με τις φωτιές πριν από δύο χρόνια. Όταν από τον ουρανό έβρεχε στάχτη στην Αθήνα. Όταν μέσα στο κέντρο κοιμήθηκα στο πάτωμα, γιατί στο πάτωμα μπορούσες να αναπνεύσεις λίγο καλύτερα μέσα στον δηλητηριασμένο αέρα. Κάηκαν τότε συνολικά 1.301.239 στρέμματα. Κάηκε τότε η μισή Εύβοια. Ανυπολόγιστη καταστροφή. Γυρίζαμε το νησί με την ΕΛΜΕ Εύβοιας, μοιράζοντας, οργανώνοντας την αλληλεγγύη, και δεν θα ξεχάσω αυτές τις εικόνες ποτέ.

Δεν είναι η πιο εντυπωσιακή εικόνα, αλλά είναι βγαλμένη μέσα από το αυτοκίνητο...

Θα μπορούσε όμως να είναι όμορφο το καλοκαίρι.

Αν ας πούμε προσέχαμε λίγο τα δάση. Απλές κινήσεις θέλουν τα δάση. Μια αλλαγή φιλοσοφίας. Να δοθεί προτεραιότητα στην πρόληψη, να επανέλθει η -ενιαία- δασοπυρόσβεση στο δασαρχείο, να δοθεί έμφαση στις επίγειες δυνάμεις... Τέλος πάντων, δεν θα τα πω εγώ και δεν θα τα πω εδώ. Μπορείτε να διαβάζετε τους ειδικούς, τους δασολόγους.

Αν επίσης κλείναμε τα καμίνια τις μέρες του καύσωνα. Αν το μοναδικό μέτρο ασφάλειας της εργοδοσίας στα αλουμίνια δεν ήταν απλώς ένα βαρέλι με πάγο, την ώρα που η θερμοκρασία χτυπάει εκεί μέσα πάνω από 50 βαθμούς.

Αν άνοιγε κάνα πάρκο και κάνα κολυμβητήριο για τα παιδιά -θυμάμαι μαζεύαμε γυρίνους ένα καλοκαίρι στου Ζωγράφου, όταν φτιαχνόταν το κολυμβητήριο, τώρα ο Δήμαρχος το έκλεισε λόγω καύσωνα.

Αν προχθές δεν είχε πεθάνει στην όμορφη παραθαλάσσια πόλη μου ένας διανομέας ΑΜΕΑ, γιατί δούλευε μέσα στο κάμα.

Αν είχε όλος ο κόσμος αρκετές μέρες διακοπές και δυο φράγκα στην τσέπη. Αν δεν κυριαρχούσε ο υπερτουρισμός, που επιτρέπει στους εφοπλιστές να κάνουν άπιαστα για εμάς τα ναύλα αλλά και τη διαμονή. Όχι, δεν είναι ουτοπία οι καλοκαιρινές διακοπές. Οι καλοκαιρινές διακοπές είναι μια σοσιαλιστική εφεύρεση του 1936. Τότε, η κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου στη Γαλλία, με πρωθυπουργό τον σοσιαλιστή Λέον Μπλουμ, επέβαλε μαζί με τις 40 ώρες εργασία την εβδομάδα και την πληρωμένη άδεια για διακοπές. Σίγουρα δεν είναι δύσκολο να το έχουμε αυτό για όλους, σχεδόν 100 χρόνια μετά...

Αν οι πόλεις μας δεν ήταν τόσο ταξικές. Αν ήταν λίγο πιο ανθρώπινες οι γειτονιές των φτωχών. Αν δεν ήταν τόσο πυκνή η δόμηση στις εργατικές γειτονιές. Αν υπήρχε πράσινο, αν υπήρχε περισσότερος χώρος για ζωή και λιγότερος για εκμετάλλευση. Τι ωραία που θα μπορούσαμε να σχεδιάσουμε τις πόλεις μας. Από παλιά έχουμε όμορφα σχέδια γι' αυτό.

Αν ο κόσμος δεν καταστρεφόταν από τη μανία του κέρδους. Αν ας πούμε οι εταιρείες ορυκτών καυσίμων δεν προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν τα μέτρα για την αντιμετώπιση της κλιματικής κρίσης. Αν ορισμένοι δεν καταψήφιζαν ακόμη κι αυτό τον συμβιβαστικό ευρωπαϊκό Κανονισμό για την αποκατάσταση της φύσης. Αν δεν φλέγονταν οι παράδεισοι του κόσμου λόγω περικοπών στη χρηματοδότηση της δασοπυρόσβεσης.

Αν οι πόροι μας δεν πήγαιναν στον πόλεμο.

Το καλοκαίρι τότε, θα μπορούσε να είναι πολύ όμορφο. Το πιστεύω. Πιστεύω ότι, αντικειμενικά, με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία, θα μπορούσαμε να έχουμε τα καλοκαίρια μας πίσω. Πιστεύω ότι μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κλιματική κρίση, να μειώσουμε τα αέρια του θερμοκηπίου, να αποκαταστήσουμε τις θάλασσες, να έχουμε διακοπές, να έχουμε πράσινο στις πόλεις μας, να ελέγξουμε περισσότερες πυρκαγιές, να επαναφέρουμε τα εργατικά δικαιώματα, να ξαναπρασινίσουμε τα βουνά. Πιστεύω ότι αντικειμενικά γίνεται. Τέλος πάντων, κανείς δεν λέει ότι δεν γίνεται.

Αλλά εκεί που πας να το χαρείς, σου παίρνουν τη χαρά σου.

Είναι όπως σε εκείνο το όμορφο μυθιστόρημα του Έρρι Ντε Λούκα, το Είσαι δικός μου εσύ. Είναι τόσο ανέμελο εκεί το καλοκαίρι. Ο έρωτας ξεδιπλώνεται ασταμάτητος, αθώος κι αλμυρός σαν κοχύλι πάνω σε γυμνό στήθος. Ο κεντρικός ήρωας είναι τόσο ευτυχισμένος, τόσο ένα με τη φύση, τόσο κοντά στην εμπειρία, σε θάλασσες που μόλις αρχίζουν να τους επιτίθενται τα κρουαζιερόπλοια, είναι σαν να αφήνεται σε ένα νυχτερινό μπάνιο, γίνεται ένα με τη θάλασσα και τον ουρανό, τίποτε δεν μπορεί να κόψει τη χαρά του, ούτε το τσίμπημα της μέδουσας. Αλλά τελικά του το χαλάνε. Κάτι φασίστες.

Μας το χαλάνε το καλοκαίρι μας. Δεν είναι δύσκολο να το έχουμε. Αλλά μας το παίρνουν απ' το χέρι. Καίγεται τώρα η Ρόδος. Καίγεται η μισή Ελλάδα πάλι. Ποιος ξέρει τι θα καίγεται μέχρι αύριο. Τα εργοστάσια δεν σταματούν, τα εργατικά ατυχήματα αυξήθηκαν κατά 12,9% τουλάχιστον, κάπου σε μια ευθεία από το αγαπημένο μας κάμπινγκ πνίγηκαν 600 πρόσφυγες και μετανάστες με ευθύνη του ελληνικού λιμενικού. Δεν έχει τέλος αυτή η λίστα.

Γιατί; Γιατί υπάρχουν πολλοί τρόποι να κάνουμε καλύτερο το καλοκαίρι. Αλλά όλοι τους περιλαμβάνουν λιγότερο καπιταλισμό, μια δόση σοσιαλισμού. Και με το που γράφουμε αυτή τη λέξη τσινάνε πολλοί. Δεν είναι «με τη σωστή πλευρά της ιστορίας».

Δεν είναι με τη σωστή πλευρά της ιστορίας το καλοκαίρι. Ή μήπως είναι;